

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce: **X**, narozený X
státní příslušnost X
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2025, č. j. CPR-55069-4/ČJ-2024-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2025, č. j. CPR-55069-4/ČJ-2024-930310-V248 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje X

Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 5. 10. 2024, č. j. KRPA-282862-14/ČJ-2024-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 1 roku a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný dále v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu nezjistil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, nýbrž pouze v jeho neprospěch. Žalovaný porušil rovněž § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Napadené rozhodnutí nijak nepokrývá konkrétní situaci žalobce a v podstatě jen paušálně prochází jednotlivé regulativy. Žalovaný neváže zákonné podmínky k žalobcově situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu.
3. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska formy uloženého opatření i z hlediska délky správního vyhoštění. Dle názoru žalobce napadené rozhodnutí neodpovídá okolnostem případu a je v rozporu se zásadou proporcionality a právní jistoty. Uložení správního vyhoštění je nepřiměřené také s ohledem na délku žalobcova nelegálního pobytu na území ČR v délce „cca pouhých 6 dnů“. Správní orgány měly postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců, případně umožnit žalobci vycestovat dobrovolně, případně zvolit jinou formu ukončení jeho pobytu na území ČR. Žalovaný nepřihlížel k negativnímu zásahu, který bude mít napadené rozhodnutí na žalobcův život.
4. Žalobce namítal rovněž nedostatečné posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Cizinecká policie v prvostupňovém rozhodnutí sice uvedla kritéria podle § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak tím cele hodnocení záležitosti skončilo a cizinecká policie se prakticky nijak nevypořádala s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce.
5. Napadené rozhodnutí nereфлекtuje polehčující okolnosti, „excesivnost“ žalobcova jednání, jeho bezúhonnost a společenskou „nezávadovost“ a rovněž jeho spolupráci s žalovaným. Žalovaný tyto skutečnosti nezohlednil ani v úvaze o délce správního vyhoštění. Žalovaný bezdůvodně opomněl vzít v potaz tyto skutečnosti ve prospěch žalobce, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, a proto plně odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje X

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 5. 9. 2024 se žalobce dostavil se svým zástupcem na služebnu cizinecké policie, aby vyřešil svou pobytovou situaci. Kontrolou žalobcova cestovního dokladu a lustracemi bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné oprávnění k pobytu na území. V cestovním pase měl poslední vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 11. 10. 2023. Dále měl vízum vydané v Polsku s platností do 30. 8. 2024. Jiným oprávněním k pobytu nedisponoval.
9. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že na území schengenského prostoru vstoupil naposledy dne 11. 10. 2023 přes letiště Praha-Ruzyně. Cestoval s platným cestovním pasem Uzbekistánu a měl platné polské vízum od 4. 9. 2023 do 30. 8. 2024. V den příletu do ČR odjel žalobce autobusem do Polska. Do ČR se vrátil až 29. 7. 2024 a na radu advokáta se dostavil k cizinecké policii, kde si chtěl legalizovat další pobyt. Žalobce uvedl, že od 11. 10. 2023 byl až do svého návratu celou dobu v Polsku, kde pracoval na stavbách. Cizinecká policie žalobci sdělila, že podle jejích zjištění byl žalobce od 26. 2. 2024 do 29. 2. 2024 a dne 11. 7. 2024 na území ČR. Žalobce k tomu uvedl, že si uvědomil, že byl v únoru za kamarádem v Brně. Poté byl v ČR ještě v květnu. Dne 11. 7. 2024 byl žalobce kontrolován, když řídil auto české registrační značky, k čemuž dále uvedl, že tehdy vezl kamaráda z letiště. Vícekrát v ČR nebyl. Žalobce uvedl, že si byl vědom svého protiprávního pobytu. Chtěl by zde pobývat legálně. V ČR žalobce nic nevlastní, v Uzbekistánu vlastní rodinný dům. Pracoval v Polsku, v ČR nikoliv a disponuje finančními prostředky k vycestování. Žalobce nemá v ČR žádné kulturní ani společenské vazby, nemá sjednané zdravotní pojištění. Žalobce uvedl, že je zdravý. Všichni žalobcovi příbuzní, jeho žena a dvě děti se nachází v Uzbekistánu, v ČR nikoho nemá. Není mu známa žádná překážka vycestování, v zemi původu mu nic nehrozí, je to pro žalobce bezpečná země. V případě potřeby vycestuje dobrovolně.
10. Součástí správního spisu je také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 9. 2024, ev. č. ZS57646, podle něž je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.
11. Dne 5. 10. 2024 vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce jednoho roku. V odůvodnění pak uvedla, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tím, že v období od 31. 8. 2024 do 5. 9. 2024 pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Cizinecká policie posoudila, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přiměřený. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena na jeden rok, kdy bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce po celou dobu správního řízení spolupracoval a vypovídal. Na druhou stranu se snažil některé údaje potřebné pro správní řízení zatajovat nebo záměrně neuvádět. Dále bylo přihlédnuto k závažnosti protiprávního jednání žalobce, jenž si byl svého nelegálního pobytu na území ČR vědom. Doba zákazu vstupu byla proto s přihlédnutím ke všem shora uvedeným okolnostem stanovena při spodní hranici zákonného rozsahu.
12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí cizinecké

policie potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byl podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsání protiprávního jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění je v souladu s veřejným zájmem a nezasahuje nepřiměřeně do žalobce soukromého a rodinného života. Dobu zákazu vstupu v délce jednoho roku shledal žalovaný rovněž přiměřenou a odpovídající okolnostem případu.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

13. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 15. 5. 2025 zástupce žalobce argumentoval shodně jako v podané žalobě a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. Žalovaný se k jednání s omluvou nedostavil, soud proto dle ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s., ve věci jednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X

19. Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., platí, že *nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu*.
20. Předně soud uvádí, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území ČR ode dne 31. 8. 2024 do 5. 9. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. To ostatně žalobce v podané žalobě nečinil sporným.
21. Pokud jde o žalobní námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, nezjištění skutečností svědčící ve prospěch žalobce, nýbrž pouze v jeho neprospěch, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný a cizinecká policie v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, který byl podložen dostatečnými podklady. Z napadeného rozhodnutí je pak patrné, jaké skutečnosti hodnotil žalovaný ve prospěch žalobce a jaké naopak svědčily v jeho neprospěch. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, aniž by specifikoval, jak přesně k těmto pochybením mělo dojít. Soud proto pouze obecně uvádí, že tato pochybení ze strany žalovaného ani cizinecké policie neshledal. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, které další konkrétní skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce nebyly ze strany správních orgánů vzaty v potaz, z jakých skutkových a právních důvodů přijaté řešení nemělo odpovídat okolnostem řešeného případu a jak přesně nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat a shledal je nedůvodnými. V této souvislosti soud považuje za vhodné upozornit na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že pouhý výčet ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit a obecné tvrzení, že žalovaný nedostál zásadám správního řízení, nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41).
22. K námitce na nepřiměřenost formy uloženého opatření soud podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se na území státu zdržovali cizinci, kteří dodržují platné právní předpisy (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31. V projednávané věci přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění. Pro tento závěr je bez významu bezúhonnost či spolehlivost žalobce nebo skutečnost, že jeho protiprávní jednání spočívající v nelegálním pobytu na území ČR bylo excesem. Námitka o nepřiměřenosti formy řešení dané věci (tj. uložení správního vyhoštění) tudíž není důvodná.
23. Co se týká žalobní námitky ohledně nepřiměřenosti uloženého opatření, pokud se jedná o jeho délku, soud ji rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.
24. Žalobce uplatnil obdobnou námitku již v rámci odvolacího řízení a podle názoru soudu se žalovaný s touto námitkou dostatečně vypořádal. Žalobce se dopustil protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu, pro které může správní orgán cizinci uložit zákaz vstupu na území členských států EU v délce až pěti let. V daném případě bylo žalobci uloženo

správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států EU v délce jednoho roku, které se s ohledem na všechny okolnosti daného případu jeví adekvátní. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že doba zákazu vstupu spojená se správním vyhoštěním byla uložena v jedné pětině zákonného rozsahu. Přitom žalovaný kladně hodnotil, že žalobce se dostavil k cizinecké policii dobrovolně. Na druhé straně to však bylo ve chvíli, kdy již na území ČR pobýval neoprávněně. Nesjednal si tu zdravotní pojištění. Žalobce si svého protiprávního pobytu byl vědom. V rámci prvostupňového rozhodnutí cizinecká policie přihlédla ke skutečnosti, že žalobce po celou dobu správního řízení spolupracoval a vypovídal. Na druhou stranu se snažil některé údaje potřebné pro správní řízení zatajovat nebo záměrně neuvádět. Není rozhodná skutečnost, že žalobce na území ČR nelegálně pobýval „cca pouhých 6 dnů“. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin. Tato žalobní námitka proto rovněž není důvodná

25. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Jinými slovy stanovení doby zákazu vstupu na území členských států EU je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu a soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí *„nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Soud má za to, že uložený zákaz vstupu v délce jednoho roku je vzhledem k okolnostem daného případu přiměřený, není nijak excesivní. V nyní projednávané věci se žalobce, jak je uvedeno výše, dopustil protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu, za nějž zákon umožňuje uložit správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a to s dobou zákazu vstupu až na 5 let. Zároveň žalovaný přihlédl ke všem okolnostem daného případu, přičemž shledal dobu zákazu vstupu v délce 1 roku jako adekvátní ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce a veškerým individuálním okolnostem jeho případu. Svůj závěr žalovaný také náležitě odůvodnil a soud se s jeho závěrem ztotožňuje. Soudu je navíc z jeho činnosti známo, že správní orgány v obdobných případech ukládají dobu zákazu vstupu v obdobné délce.
26. Co se týče žalobcem namítaného nedostatečného posouzení dopadu uloženého správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života dle hledisek uvedených v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, lze odkázat na strany 6-7 napadeného rozhodnutí (žalovaného) a na strany 5-7 prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgány shodně uvedly, že rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené povaze a míře žalobcova

Shodu s prvopisem potvrzuje X

protiprávního jednání. Správní orgány zhodnotily závažnost a druh žalobcova protiprávního jednání, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost jeho rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry a vazby na území. Žalovaný pak uzavřel, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců, nesdílí s nikým společnou domácnost, nemá zde žádné sociální ani ekonomické zázemí, jiné materiální vazby ani rodinnou vazbu. Naopak veškeré rodinné zázemí, rodinný dům, manželku a dvě děti má žalobce v zemi původu. Zároveň neexistují žádné překážky, jež by bránily žalobci ve vycestování zpět do Uzbekistánu. Z uvedeného vyplývá, že se správní orgány otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života zabývaly dostatečně a přezkoumatelně, a to ve vztahu ke všem shora uvedeným kritériím, vzaly v potaz všechny žalobcem uváděné skutečnosti a soud se s jejich závěrem ztotožňuje. Žalobce ostatně ve své žalobě nezmínil, k jaké konkrétní skutečnosti mající vliv na tvrzený zásah do soukromého a rodinného života správní orgány opomněly přihlídnout. S ohledem na uvedené má soud za to, že závěr správních orgánů o tom, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, byl učiněn na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise a lze ho považovat za správný a učiněný v souladu se zákonem. Žalovaný měl při vydání napadeného rozhodnutí na zřeteli nález Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1998, sp. zn. III. ÚS 153/97, podle nějž: *„Jedním z esenciálních znaků právního státu je princip přiměřenosti, který předpokládá, že opatření, omezující základní lidská práva a svobody, nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. Posouzení proporcionality mezi veřejným zájmem na zákazu pobytu cizince na straně jedné a zájmem na ochraně základních práv a svobod na straně druhé proto musí vycházet z výše uvedeného principu.“* Soud ve shodě s žalovaným uzavírá, že napadené rozhodnutí je přiměřené a v souladu s veřejným zájmem. Žalobní námitka není důvodná.

27. K námitce žalobce o nevyužití postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců soud konstatuje, že s ohledem na správný závěr správních orgánů, podle kterého správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života, nebyl prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a na místo toho pro uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Jestliže byla naplněna některá ze skutkových podstat podle § 119 zákona o pobytu cizinců, resp. byly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, může správní orgán od uložení správního vyhoštění upustit a uložit místo něj povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců pouze v případě, kdy shledá, že by rozhodnutí nebylo přiměřené. K takovému závěru však správní orgán v daném případě nedospěl, přičemž správnost jeho závěrů byla potvrzena soudem, a tudíž bylo v daném případě na místě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.
28. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Lze uzavřít, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a zároveň nebylo shledáno, že by uložením správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, byly tak naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné či nepřezkoumatelné.

VI.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

Závěr a náklady řízení

29. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. května 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně